

« »

, : . , 35, . ,

, 2 , ,

« » /

().

13

1 , 11 , 1

1 , 8

, 5,4805 / .

:

(0,805 /); (0,0027 /); (

) (1,226 /);

(3,424 /); (0,0034 /);

12-19 (-26511 .) ([] (

) (0,0054 /); (0,013 /); ()

(0,000055 /).

46021, . (,) :

: eco_ter@eco.te.gov.ua ,8 , . (0352) 25-95-93,

30

Зборівська дзвіниця

№ 2 (8522) Середа, 18 січня 2023 року

СВЯТА

Села Олів та Білокриниця

с. Млинівці

с. Розгадів

с. Славна

СІЙСЯ-РОДИСЯ НА МИР ПЕРЕМОЖНИЙ!

Дзвінки зимові свята цьогоріч видалися скупими, як на сніг, так і на сміх. Неможливо радіти уповні, коли у країні війна.

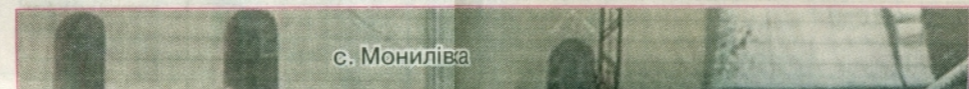
Проте власти у розпач - не тільки великий гріх, але й гарантована поразка. Отож українці, попри все, підтримують дух Різдва, одвічний символ перемоги добра над злом.

Колядки й Вертепи життєстверджуюче мандрують Зборівщиною, вселяючи у края певність у завтрашньому дні.

Люди щедро платять за ці ясні промінці новорічно-різдвяної радості, що пробиваються крізь хмари. А виконавці збирають кошти, щоб допомогти фронту.

Крім традиційних побажань здфов'я, щастя і благополуччя, цього року обов'язково звучить: Перемоги!

Слава Україні! Героям слава!
Христос народився! Славимо Його!

с. Мониліва

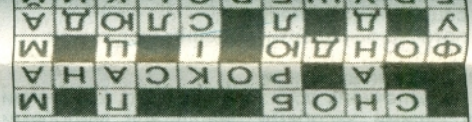
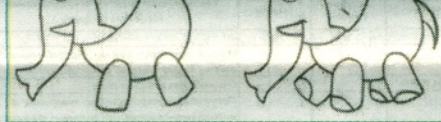
с. Плісняни

** 11-12 січня в Івано-Франківську в спортивному манежі коледжу фізичного виховання відбувся відкритий зимовий чемпіонат області з легкої атлетики в приміщенні. У ньому взяли участь і атлети Тернопільської області. Змагання відбувались серед чоловіків та жінок 2005 р.н. і старших та юнаків і дівчат 2006 р.н. та молодших. Це був перший старт у новому сезоні 2023 року. І наші атлети дуже добре себе проявили. Найбільше медалей серед представників нашої області, аж вісім у своїх вікових групах, вибороли легкоатлети Зборівської ДЮСШ: Посівайло Аліна - перше місце в бігу на 800 м; Цвігун Юля - перше місце в бігу на 150 м та друге в бігу на 60 м; Вацлав Віктор - друге місце в бігу на 60 м та друге в бігу на 200 м; Антонів Олександр - третє місце в бігу на 60 м та третє в бігу на 200 м; Соляник Анатолій - друге місце в бігу на 800 м. Тренує талановитих атлетів Небельський Володимир. Бажаємо їм нових перемог і надалі.

На фото (зліва направо): перший ряд - Олександр Антонів, Аліна Посівайло, Анатолій Соляник, Віктор Вацлав, тренер Володимир Небельський; другий ряд - Надя Соляник, Юля Цвігун.

І тільки-но вона гукнула: «Горщику, не вари!», як він ураз перестав варити.
А кому треба було до міста, той мусив проїдати собі дорогу крізь кашу.
Брати Грім

ПОМІРКУЙТЕ НА ДОЗВІЛІ

Шанувальник божинду			Морозиво крем...	Америк. рок-гурт	Щур	Легенд. україн. козак
Розрив. снаряд (розм.)	Сирна страва швейцарців	Страус у пампасах				
			Ії оспівував Сірано	Парадні "двері" для бджіл	Працівник радіо	
	Очічник Центр. Ради	Дошка гротеска	Предок віконної шибки			
	Студент на лекції	Стильні ба-ранячі чоботи	Позитивний електрод	Збори на Русі	Строкаті гірські хребти	Тенісист Андрє
				Індійська автокомпанія		
Дім вовка	Лікар для жінок					
			Білет на вокзалі			
	Видимий край Місяця			Акваріумна рибка	Неотруйна змія	
	Вірує у Шиву	Робить медсестра хворому				
		Цупка шовкова тканина		Стеля бліндажа		
Далай...	Багажна етикетка			Авто з чотирма кльцями	Гори гуа-нако	
Закриті літні мешки	Неосвічений індивід	Втілює задум у життя	Визначний період	Песик Айболіт		
					Швидше, ... сильніше!	
	В'язка колодок	Земляки гуронів	Буденність життя	Штрафна камера	Втра-та фі-нансів	
	Окоза-милю-вання	Водо-главна "м'ясо-рубка"				
				Індійська СУКНЯ	Головне місто Емену	
Циклон у тропіках	Очищення мистецтвом					
Село знаменного бою					При-краса ікони	
"Серце" Туреччини	Елемент крила літака					
					Дніпро, Дністер	

ОГОЛОШЕННЯ

ТОВ «Аакон Грейн Україна» повідомляє про намір отримати дозвіл на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря зерносушильним комплексом, який розміщений за адресою: вул. Залозецька, 35, с.Млинівці, Тернопільського району, Тернопільської області.

Підприємство належить до 2 групи об'єктів, для яких розробляються документи з обґрунтування обсягів викидів.

ТОВ «Аакон Грейн Україна» спеціалізується по вирощуванню с/г культур (збиранню врожаю та підготовки продукції до збуту).

Всього на промплощадці підприємства діє 13 джерел викидів забруднюючих речовин, з них 1 організоване, 11 неорганізованих, 1 аварійне і 1 пересувне, з яких в атмосферне повітря виділяється 8 забруднюючих речовин, валовий викид становить 0,877 т/рік. Основними забруднюючими речовинами є: Речовини у вигляді суспендованих твердих недиференційованих за складом (0,805 т/рік); Сажа (0,0027 т/рік); Оксиди азоту (оксид та діоксид азоту) у перерахунку на діоксид азоту (1,226 т/рік); Діоксид сірки (діоксид та триоксид) у перерахунку на діоксид (0,0034 т/рік); Оксид вуглецю (0,021 т/рік); Неметанові леткі органічні сполуки [НМЛОС] (вуглеводні насичені C12-19 (розчинник РПК-26511 та ін.) (у перерахунку на сумарний органічний вуглець) (0,0054 т/рік); Метан (0,013 т/рік); Бенз(а)пірен (0,000055 т/рік).

На період проведення робіт з обґрунтування обсягів викидів для отримання Дозволу, згідно з результатами розрахунків розсіювання забруднюючих речовин в атмосферному повітрі, установлено, що концентрації забруднюючих речовин від стаціонарних джерел викидів не перевищують ГДК.

Зауваження та пропозиції просимо надсилати в місячний термін до Тернопільської обласної військової (державної) адміністрації за адресою: 46021, м. Тернопіль, вул. Грушевського, 8, тел. (0352) 25-95-93, електронна адреса: eco_ter@eco.te.gov.ua протягом 30 календарних днів з дня опублікування.

Загублене посвідчення дитини-інваліда II групи, видане на ім'я Петрушак Вероніка Іванівна (с. Гаї Розтоцькі), вважати недійсним.

АНЕКДОТИ

- Ну, як ти там?
- Та я знаю... Після спілкування зі мною психіатр збожеволів, нарколог - спився... Завтра піду до сексопатолога...

ЖИТТЄВА ІСТОРІЯ

Різдво стояло перед порогом. Переминалося з ноги на ногу, наче маленьке дівчатко, що прийшло колядувати до незнайомої оселі

Різдво переступить поріг Оленої квартири. Обійме її. Поруч буде ангелик. Її ангелик. Він знає: Олена плакатиме. Цього разу він не зможе її втішити. Сумуватиме разом з нею й дивитиметься в темне вікно, за яким падають сніжинки...

Олена шулилась від прохолоди й темноти. Наче й було весни, літа і осені. Час летів, мов навіжений, - боявся не подолати ріку людських сліз. Тільки лютий тягнеться довго. Він триватиме доти, поки не скінчиться війна...

...Це було до війни... Олена нерідко починає з цієї фрази розмову. Відтепер так буде завжди. Це було до війни...

Софійка, внучка по-чоловічові, як жартувала Олена, просить «увімкнути» свічку й розповісти казку. Олена сама придумує казки. Про світло, яке вкрав злісний карлик, і яке повертають «супермени»; про залізних драконів, з якими б'ються відважні воїни...

- А дідусь з татом скоро повернуться? - перебиває дівчатко казку-вгадку.
- Скоро, - втішає Олена. А в самій замирає серце.

...Щастя пізно постукало в Оленіні двері. Це було друге щастя, яке сполохала війна.

Перше було в молодості. У неї закохався Назар, історик, що прийшов учителювати в їхню школу. А Олена - вчителька молодших класів.

Потай зустрічалися, аби в школі не пліткували. Якось їх викликав директор і з хитринкою в очах сказав:

- Погані з вас «підпільники», Олено Петрівно і Назаре Степановичу. Про ваші стосунки... Словом, навіщо приховувати те, про що всі знають?

Станіслава Івановича, директора, не боялися - поважали. Не мав звички підвищувати голос. Не любив інтриг.

Навесні Олена з Назаром побралися. А влітку поїхали на море. Вона ніколи не бачила моря. І ця весільна подорож була для Оленої неймовірно бажаною, завоюючою. Повернулася звідти сама...

Назар рятував хлопчика, якого поглинало море. Плавав сяз-так. Дитину вдалося відбити від біди. А Назара море забрало. Його тіло знайшли згодом...

Відтоді Олена боялася моря. Залишалася самотньою. Жила спогадами та митями свого короткого щастя. Чужі діти стали її розрадою.

Батьки хотіли, аби їхніх майбутніх першачків навчала Олена Петрівна. Про неї так гарно, так тепло відгукувались.

Життя тривало. До її класу приходили нові хлопчики й дівчатка. Знову все починали з «Букваря» та «Пропису». З перших успіхів та невдач... Лише біль втрати не минав. Довго затримувалася в школі, аби менше бути наодинці зі своїми смутками.

...«Розміняла» сороківку. Зафарбувала

першу свинину у волоссі. І тоді...

Поверталася маршрутною з сусіднього обласного центру. Додому залишалося кілометрів двадцять, коли автівка зіпсувалася. Звечоріло. Водій намагався зарадити халепі, але марно.

Знервовані пасажери лайали водія, мовляв, випускають несправний транспорт, а тепер що, почувати посеред поля, чи пішки йти?

- Телефонуйте до свого боса, аби забрав нас звідси, - сказала одна з пасажирок.

- До якого боса?! Це моя машина. - То, вважаєте, це ваш останній рейс. Я поскаржусь, куди треба, - не вгавала пані.

- Машина, як і людина, - розважливо мовив чоловік пенсійного віку. - Все було добре, а тут бац... і болячка вчепилася. І ноги вже не носять...

Зупинився бус, що їхав у зустрічному напрямку. Водій запитав, що трапилось. Спробував допомогти. Однак поставив невтішний «діагноз»: маршрутку треба на станцію техобслуговування.

- А нам що робити? - хором запитали пасажири.

Водій розвернув свого буса й мовив: - У мене, звісно, не комфортно і лише два сидіння в салоні, плюс - два біля мене. А вас скільки? Семеро? Панове, сідайте на ящики. Пані, вмощуйтеся на сидіннях.

- А водій? - запитав добряк-пенсіонер.
- Попрошу знайомого, аби притягнув маршрутку разом із водієм до міста.

Олені випало сидіти біля «рятівника».

- Мабуть, наша пригода зіпсувала ваші плани, - мовила.

- Їхав до брата. В районі живе. Мали дещо зробити. Нічого. Завтра зустрінемося.

- Дякуємо вам. Ви дуже добрий.
Згодом Олена випадково зустріла незнайомця. Побачила на вулиці Марію Павлівну, вчительку-пенсіонерку. Розговорилися. До них підійшов «рятівник».

Був родичем учительки.

- Сергійку, це моя колега Олена Петрівна. Працювали разом, - сказала Марія Павлівна.

Чоловік знітився. Може, тому, що назвала його Сергійком, а на вигляд під п'ятдесят.

- Ми знайомі, - відповів.

- Ну, нарешті ти...
Сергій знову знітився й відкланявся, мовляв, поспішає дуже.

Олена розповіла колишній колезі про те, як Сергій допоміг пасажирам.

- Aaaa, - розчаровано мовила та.
У Марії Павлівні визрів хитрий план. Вигадала привід й запросила до себе Олену. І Сергія.

Він був удівцем. Уже довго. Мав сина Слава, невістку Лесю і внучку Софійку. Тримав невеличку приватну фірму: встановлювали й ремонтували індивідуальне опалення. Розумівся й на іншій техніці. Як кажуть, мав золоті руки.

Того дня Сергій провів Олену додому. Вони й далі потай зустрічалися б, наче закохані школярі, якби Сергій син не сказав:

- Тату, ми все знаємо. Досить ховатися. Тітка Марія розповіла. Якщо тобі подобається ця жінка, освідчись їй.

- Та я знаю?... Не молоді вже...
- Будь сміливішим.

...Сергій освідчився Олені на Різдво. Розписалися в лютому. А через кілька днів почалася війна. Спершу призвали до армії Сергієвого сина. Невдовзі пішов на фронт Сергій.

Леся з Софійкою часто приходили до Оленої. Жінки стали подружками. Разом чекали своїх чоловіків. Леся за професією перукар-візажист, робила Олені зачіски.

- Чи не забагато цієї краси? - сумно жартувала Олена.

- А якщо без попередження у відпустку прийде Сергій Миколайович? Він повинен побачити вас гарною. І легкий макіяж не завадить...

На роботі Олену шкодували, їй співчували. Перше заміжжя було коротке. А друге... Бог його знає.

...Катруся, її учениця-третьокласниця, подарувала два ангелики. Виготовила разом зі своєю мамою. Один ангелик білий, інший - у камуфляжі.

- На вашу ялинку, Олено Петрівно. Здавалося, у її житті не було ціннішого подарунка...

...Тиха ніч, свята ніч!
Ясність б'є від зірниць.
Дитинонька Пресвята,
Така ясна, мов зоря,
Спочиває в тихім сні.

Тиха ніч, свята ніч!
Ой, зітри сльози з віч,
Бо Син Божий йде до нас...

Ліне Всесвітом тихий спів. Небесні ангели несуть добру звістку до освітлених свічками осель. До тих, хто чекає, і до тих, хто вже не дочекається...

...Олена розповідала Софійці про ангелів земних - у камуфляжі, які оберігають Різдво. А потім помоляться за них...

Ольга ЧОРНА.
(Малюнок художників
Павла Москаля та Максима Плотнікова).